

drugiego przeglądu”) oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 2032/2003 ⁽²⁾, na podstawie tego, że zaskarżone przepisy:

- (i) utrzymują w bieżącym przeglądzie substancji brzmienie i/lub treść przepisów wprowadzonych pierwotnie rozporządzeniem (WE) nr 2032/2003 zaskarżonym poprzednio przez skarżących (sprawy od T-75/04 do T-79/04) w sposób naruszający ich prawa oraz uzasadnione oczekiwania na podstawie dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą wprowadzenia do obrotu środków biobójczych”) ⁽³⁾;
- (ii) są wzajemnie sprzeczne i pozostają w sprzeczności z dyrektywą dotyczącą wprowadzenia do obrotu środków biobójczych, oraz
- (iii) naruszają postanowienia traktatu WE i szereg istotnych zasad prawa wspólnotowego, takich jak zasady niezakłóconej konkurencji, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji oraz prawo własności i swobodę wykonywania działalności gospodarczej.

Ponadto skarżący twierdzą, że jako uczestnikom drugiego przeglądu, przysługują im gwarancje proceduralne i prawo do ochrony informacji (tj. wyłączne prawo) w odniesieniu do informacji zawartych w ich notyfikacjach i pełnej dokumentacji we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z art. 12 dyrektywy dotyczącej wprowadzenia do obrotu środków biobójczych. Jednakże zdaniem skarżących art. 4 rozporządzenia dotyczącego drugiego przeglądu, który nie wymaga aby państwa członkowskie unieważniły rejestracje produktów biobójczych odpowiadające notyfikowanym przez skarżące substancjom czynnym w określonym typie produktów, będące w posiadaniu konkurencyjnych spółek, które nie uczestniczą w przeglądzie i nie mają dostępu do informacji przedstawionych przez skarżących dla potrzeb przeglądu, *de jure* i *de facto* narusza wyłączne prawo gwarantowane skarżącym w art. 12 dyrektywy dotyczącej wprowadzenia do obrotu środków biobójczych. Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła przyznane jej w dyrektywie dotyczącej wprowadzenia do obrotu środków biobójczych uprawnienia, wdrażając tę dyrektywę w sposób wykraczający poza jej treść jak też naruszający prawa i oczekiwania skarżących. Co więcej, podniesione zostało, że zaskarżony środek narusza postanowienia traktatu WE dotyczące uczciwej konkurencji umożliwiając spółkom, które nie uczestniczyły w przeglądzie i nie poniosły wydatków inwestycyjnych pozostanie na rynku i uzyskanie konkurencyjnej przewagi nad skarżącymi.

Skarżący podnoszą wreszcie zarzut niezgodności z prawem art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2000 oraz art. 9 lit. a), art. 10 ust. 3 art. 11 i art. 16 ust. 1 dyrektywy dotyczącej wprowadzenia do obrotu środków biobójczych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007 L 325, str. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1896/2000 (Dz.U. 2003 L 307, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. 1998 L 123, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2008 r. — Sahlstedt i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-129/08)

(2008/C 128/75)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Markku Sahlstedt (Karkkila, Finlandia), Juha Kankkunen (Laukaa, Finlandia), Mikko Tanner (Vihti, Finlandia), Toini Tanner (Helsinki, Finlandia), Liisa Tanner (Helsinki), Eeva Jokinen (Helsinki), Aili Oksanen (Helsinki), Olli Tanner (Lohja, Finlandia), Leena Tanner (Helsinki), Aila Puttonen (Ristiina, Finlandia), Risto Tanner (Espoo, Finlandia), Tom Järvinen (Espoo, Finlandia), Runo K. Kurko (Espoo), Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry [centralny związek producentów rolnych i leśnych] (Helsinki), Maataloustuottajain Keskusliiton Säätio [fundacja centralnego związku producentów rolnych] (Helsinki) (przedstawiciel: adwokat K. Marttinen)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wszystkich wymienionych w niej terenów mających znaczenie dla Wspólnoty (tereny SCI) w Republice Finlandii;
- w drugiej kolejności, jeżeli Trybunał nie uzna powyższego za możliwe, stwierdzenie nieważności tej decyzji w odniesieniu do terenów SCI wymienionych w rozdziale 6.2.2.7 skargi;
- Żądania udzielenia informacji i dostarczenia dowodów:

Jeżeli skarga nie zostanie uwzględniona na podstawie przytoczonych w niej dowodów zgodnie z powyższymi żądaniami głównymi, Sąd Pierwszej Instancji powinien:

1. zobowiązać Komisję Wspólnot Europejskich do przekazania skarżącym na dysku CD-rom propozycji, które złożyła jej Finlandia, wraz ze wszystkimi zawartymi w tej propozycji i wspomnianymi w motywie 7 decyzji informacjami o terenach, których dotyczy zaskarżona decyzja,
2. zobowiązać Komisję Wspólnot Europejskich do przekazania skarżącym na dysku CD-rom posiadanych przez nią i wspomnianych w motywie 8 decyzji informacji przyrodniczych i innych o wszystkich terenach Republiki Finlandii, których dotyczy zaskarżona decyzja, oraz wspomnianych w motywie 9 mapach terenów w wersji papierowej,
3. zobowiązać Komisję Wspólnot Europejskich do przekazania skarżącym na dysku CD-rom całości akt dotyczących terenów Republiki Finlandii, które zostały sporządzone lub trafiły do Komisji w ramach współpracy, o której mowa w motywie 10, oraz map w postaci papierowej,

4. zobowiązać Komisję Wspólnot Europejskich do przekazania skarżącemu opinii Komitetu Siedliskowego, o której mowa w motywie 15 zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, które ponieśli skarżący, w pełnej wysokości wraz z odsetkami ustawowymi.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżących decyzja ⁽¹⁾ narusza prawo wspólnotowe, w szczególności art. 3 i 4 dyrektywy siedliskowej oraz jej załącznik III, do którego odsyła art. 4. Podnoszą oni cztery główne zarzuty naruszenia prawa wspólnotowego:

- a) Dyrektywa siedliskowa nie pozwala na uchylanie decyzji, które dotyczą pierwotnego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty (tereny SCI), w drodze nowych decyzji w sposób i z powodów, które zostaną poniżej przytoczone. Przepisy proceduralne dyrektywy siedliskowej są wiążące również dla Komisji. Inna wykładnia prowadzi do braku pewności prawa w odniesieniu do krajowych przepisów transponujących i do ochrony prawnej właścicieli gruntów.
- b) Sieć Natura 2000 stanowi zgodnie z art. 3 dyrektywy siedliskowej spójną europejską sieć obszarów ochrony, która ma umożliwić ich zachowanie we właściwym stanie ochrony zgodnie z dyrektywą. Spójność sieci jest gwarantowana, a cel zachowania we właściwym stanie ochrony osiągnąć w ten sposób, że art. 4 i załącznik III do dyrektywy, które dotyczą wyboru obszarów, jako szczegółowe przepisy techniczne obowiązują pod względem materialnoprawnym zarówno państwa członkowskie, jak i Komisję. Tereny nie mogą być uznane za tereny SCI, jeżeli nie przestrzegano art. 4 i załącznika III w obu etapach. Spójny cel zachowania we właściwym stanie ochrony wymaga, aby tereny były wybierane w danych państwach członkowskich według jednolitych kryteriów odpowiadających art. 4 i załącznikowi III do dyrektywy siedliskowej.
- c) Etap 1 (w państwach członkowskich) i etap 2 (w Komisji) załącznika III stanowią całość prawnie wiążących działań. Postępowanie w etapie 2 i decyzja w sprawie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie są zgodne z dyrektywą siedliskową, jeżeli nie propozycja etapu 1 nie spełnia wymogów dyrektywy.
- d) Finlandia przy sporządzaniu swojej propozycji terenów SCI regionu borealnego naruszyła art. 4 dyrektywy siedliskowej i przepisy dotyczące etapu 1 załącznika III. Ponieważ propozycja Finlandii została przyjęta decyzją Komisji w sposób niezmienny w odniesieniu do wszystkich terenów, z tego powodu również decyzja Komisji w sprawie terenów SCI narusza dyrektywę.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 12 listopada 2007 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, pierwszy zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na borealny region biogeograficzny (Dz.U. L 12 str. 118).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2008 r. — Aurelia Finance przeciwko OHIM

(Sprawa T-136/08)

(2008/C 128/76)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aurelia Finance S.A. (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciel: M.Elmslie, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej wydanej w dniu 9 kwietnia 2008 r. w sprawie R 1214/2007–1;
- przekazanie wniosku o przywrócenie do stanu poprzedniego („restitutio in integrum”) do ponownego rozpoznania przez OHIM; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy składający się z wyrazu AURELIA dla różnych usług należących do klasy 36 — zgłoszenie nr 274 936

Decyzja OHIM: odrzucenie wniosku o przywrócenie do stanu poprzedniego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 78 rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że stopień należytej staranności wymagany przy przedłużeniach terminów w postępowaniach administracyjnych jest niższy od tego, jaki jest wymagany w stosunku do strony postępowania przed OHIM

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 kwietnia 2008 r. — Elektrociepłownia „Zielona Góra” przeciwko Komisji

(Sprawa T-142/06) ⁽¹⁾

(2008/C 128/77)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 29.7.2006.